

Philippa

Ačkoli že by zrovna pro mě Philippa pletla, není moc pravděpodobné. S naší rodinou má, chudák, dost otřesný zážitek.

Kromě toho, že ráda plete, totiž Philippa také ráda pořádá velmi opulentní, formální večere. Co mě vedlo k tomu, že jsem kdysi slíbila, že se jedné zúčastníme, netuším. Vlastně tuším. Nesčetněkrát jsme to pod různými záminkami odmítli; věděla jsem, že *formální* a *Miloš* nepůjde dohromady.

Termín uprostřed prázdnin mi ještě Philippa mnohokrát připomínala, nicméně den před ním mi Miloš oznámil:

„Holči, měla bys tu večeri zrušit, ona zejtra začíná olympiáda. A na tu já se strašně rád dívám!“

„To nemůžu!“ děsím se.

„Musíš.“

Milošovu zarputilost znám. Ale někdy mám i já svoji.

„Miloši, nemůžu. Já ty lidi potkávám denně na chodbě školy, tak se do mě vžij! Vždyť se třeba můžeš občas mrknout u nich, ne?“

Manžel se ošívá, párkrát něco namítne, ale vzhledem k tomu, že po něm žádám ústupky zřídkakdy, nakonec kapituluje.

Svým způsobem.

Oholil se a dostavil. Ovšem pak -

„Dobrý večír, Philippo, jak to, že se nedíváte na olympiádu? Copak někde nemáte televizi? Aha, u tvého manžela v pracovně, výborně, tak já se posadím tady, děkuju, a nedělejte si už se mnou starosti...“

Rozpačitě se usměju na hostitelku. Miloš si holt chvilku sedne stranou.

Snažím se být k domácím i dalším příchozím o to vstřícnější - už mě převálcovalo, jak lahodné jsou roznášené předkrmy, i to, že jmenovky zasedacího pořádku u jídelního stolu jsou umístěny ve starožitných stříbrných stojácích. Jak půvabný detail!

Čas se vleče, ostatní se zbytečně často ptají, kde je můj manžel. Pro Kristovy rány, na světě je manželů, a u Philippy se všichni jak naschvál ptají na toho mého.

Hlavně odpovídat s humorem!

Několika bonmoty překlepu dobu do večere.

„Miloši, pojď jíst,“ nakloním se vesele do pracovny majitele domu, kde Miloš trůní.

U jídla obsesi s olympiádou nějak zábavně shrne, myslím si, a jsme z vody venku!

„Holči, nejdu,“ odpoví Miloš, aniž odlepí oči od čínských akrobatů na obrazovce. „Jestli chceš, tak se

se mnou rozved', ale já prostě olympiádu miluju už od doby, kdy jsem byl dítě.“

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem rozvod kratičce nezvážila, ale hned jsem si řekla, že tu ostudu u jídelního stolu přežiju. Nakonec jak dlouho můžou trvat tři čtyři chody?

„Je mi to hrozně líto, ale manžel by se najedl v pracovně,“ krčím omluvně rameny.

Philippa kývne na obsluhu, která odstraní Milošovu jmenovku i porcelán a zanese mu jídlo k televizi. Jeho nepřítomnost u stolu vzbudí další vlnu zájmu – několik jiných manželů rovněž proklamuje lásku k olympiádě či sportu všeobecně (ovšem žádný to očividně nedotáhl do Milošova stadia).

Snažím se tvářit, že situace, jako je tato, by se mohla stát i v jiných rodinách.

Ještě netuším, že tuhle část večera budu později vnímat jako tu *méně* trapnou.

„Vynikající! Excelentní hlavní chod i dezert!“

Všichni se shodují, že nikdy nic lepšího nejedli; já samozřejmě nejhlasitěji, neboť musím chválit za dva.

Konečně se na mě usměje štěstí, po večeři se všichni přesouvají k poslednímu drinku do pracovny a sledují olympiádu s Milošem. Hovoří se o Číně a o sportovních disciplínách. V následujících dvaceti

třiceti minutách s úlevou uvěřím, že se možná nakonec nebude jednat o takovou společenskou katastrofu.

Pak začínají hosté odcházet.

Philippě došly otázky.

„Tak už bysme taky měli jít,“ upozorním šetrně manžela.

„Já vím,“ souhlasí neurčitě Miloš. „Ale já čekám na to zapálení olympijské pochodně - to bývá nejbombastičtější...“

S posledními hosty si šly lehnout Philippiny děti.

Poté její manžel.

„Milošku, prosím tě, pojď, nemůžeš se dodívat doma?“ téměř žebrouím.

„To už musí končit,“ protestuje Miloš. „Prošvihnul bych ten úplnej závěr!“

Vysílám do Číny úporné prosby, aby zahájení olympiády okamžitě ukončili. Marně.

Plochu stadionu obsadí dva tisíce osm bubeníků.

Jen do mě!

Komentátoři zmíní příští olympiádu v Londýně (důrazná připomínka, abych na léto 2012 nic nedomlouvala).

Toužím zavrtat se do postele a mít tuhle pitomou olympiádu z krku.

Philippa zjevně také.

„Omlouvám se, ale já už si půjdu lehnout. Tak kdybyste tady pak všechno pozhasínali, prosím?“

Němě kývnu.

Nad Pekingem explodují tisíce ohňostrojų.

Opakuji si, že jsem přece nemohla doufat, že bude Miloš tak mimořádně talentovaný, a jinak naprosto normální.

Tak tady ho mám, ve vší jedinečnosti.

„Ale uznej, holčí, že takovou show jsi ještě neviděla! Taková dokonalost, až trochu hrůzostrašná, nepřijde ti?“

„To jo,“ hlesnu, když otáčím vypínačem v hale.
Hrůzostrašný to bylo, o tom žádná.

Nasedneme do auta, Miloš se šťastně noří do svého diváckého zážitku.

A já se musím začít šíleně smát, protože mi nic jiného ani nezbývá.